Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 9 (1053) * miercuri 2 martie 1966 * 8 pagini 30 bani

DIALOG DESPRE TIMPUL LIBER

de Costache ANTON

O problemă destul de spinoasă

Sînt copii care își închipuie că timpul e ca un tort din cremă de ciocolată sau de căpșuni. Un tort uriaș ca un castel, cu turnuri și turnulețe din care poți să mănînci pe săturate fără să se cunoască. Ei sînt foarte uimiți, ori foarte necăjiți, ori de-a dreptul supărați dacă încerci să le amintești că-i așteaptă în cartea de zoologie niște tigri africani, ori că le-au rămas în caietul de notițe cîteva probleme de rezolvat, ori, pur și simplu, că ar trebui să se apuce de lecții. Te măsoară de parcă ai fi picat de pe altă planetă și întreabă :

— Lecțiile ? Păi, mai am timp !

Apoi, goana prin castelul uriaș din cremă de ciocolată sau de căpșuni, continuă.

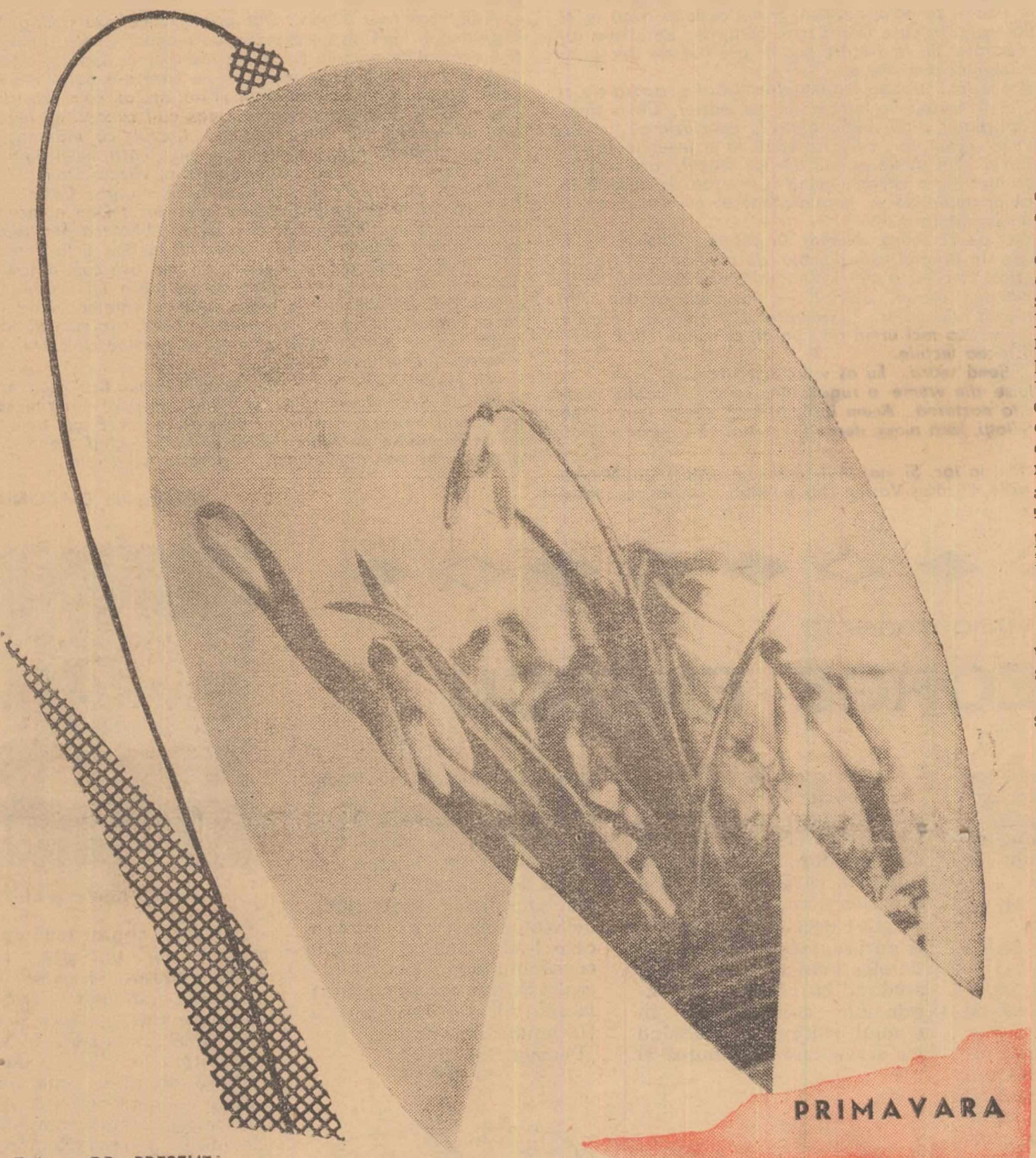
Zilele trecute, i-am împărtășit și lui Sin această impresie ! Ne plimbam prin parcul din Sinaia și, din vorbă în vorbă, am ajuns și la o problemă atît de spinoasă. Sin n-a fost surprins de loc. Mi-a spus că știe și că aveam dreptate. Întrebuințarea timpului era într-adevăr o problemă destul de spinoasă. Mi-a mai spus că una din antenele lui îi descoperă pe copiii care nu știu cum să-și folosească timpul într-o fracțiune de secundă.

Și ca să mă convingă, sau ca să se amuze, a învîrtit ușurel un buton. S-a auzit o muzică dulce ca de clavecin. Pe ecranul televizorului său s-a conturat încet o clădire zveltă, albă, modernă. L-am prins pe Sin de braț și am strigat :

— Stai puțin ! Clădirea asta mi-e cunoscută. E clădirea liceului de-aici, din oraș.

Sin a încuviințat cu o mișcare a capului și, ducînd degetul la gură, mi-a făcut semn

(Continuare în pag. 3-a)

PRIMAVARA

Foto : GR. PREPELIȚA

8 MARTIE

de Marcel BRESLAȘU

Străvechei datini românești a mărțișorului, mica podoabă din metal ori din lemn, aninată de firul împletit alb cu roșu, pe care o dăruim ființelor iubite — mamei, surorilor, prietenelor, i s-a adăugat mai de curînd tradiția sărbătoririi — tot în aceeași lună — a lui 8 Martie : Ziua internațională a femeii. An de an întîmpinăm acum această sărbătoare, bucuroși de a ne putea rosti simțămintele de dragoste și de recunoștință față de aceea care aduce în viața noastră atîta duioșie, atîta neostenită grijă, atîta abnegație împinsă adesea pînă la sacrificiu : mama, întruchiparea acelei minunate făpturi omenești care — așa cum spune un poet — *„ne-a adus pe lume și ne dăruiește iarăși viața, zi de zi..."* S-ar putea, de altfel, aduna o uriașă colecție de poeme închinate mamei de-a lungul vremurilor, căci nu a fost poet care să nu încerce să veșnicească în versurile lui chipul măicuței, cea care i-a înțeles întîiele gîngureli și l-a învățat întîile vorbe ale graiului părintesc, cea care i-a îndrumat întîii pași șovăitori și i-a vegheat întîiele avîntări stîngace în jocurile și visele copilăriei — pînă a ajuns să zboare cu propriile lui aripi... Dar și atunci, om în toată firea, în fața mamei, în brațele ei, lîngă inima ei, te întorci ca o

BLOC NOTES

pasăre la cuib, știind că regăsești acolo sfatul înțelept, reazimul de nădejde ori blînda și mîhnita dojană, cînd te-ai abătut de la îndatoririle tale, de la virtuțile pe care s-a străduit să le sădească în cugetul și în sufletul tău.

Știu că și voi, copiii, căutați să prindeți în stihurile unei poezioare freamătul acestei zile, vorbele în care să se oglindească și să se răsfrîngă fragedele gînduri și gingașele simțăminte care vă însuflețesc tot anul, dar care au acum prilejul „să prindă grai" ! Ca și florile aduse în dar, cuvintele voastre nu au alt preț decît acela al prospețimii, al simplității, al învolburării lor firești din adîncul conștiinței, al stropului de rouă pe care îl adaugă emoția.

Nu numai mama, ci și învățătoarea, profesoara, instructoarea detașamentului de pionieri, surorile, colegele, tovarășele și prietenele voastre, toate vor fi bucuroase dacă „de 8 Martie" le veți spune (și nu neapărat în versuri !) cam așa : „Ziua aceasta nu va rămîne doar un sărbătoresc popas pentru felicitări și urări — ci va însemna o clipă de reflecție și de hotărîre ca... pînă la viitoarea sărbătorire să ne comportăm față de voi astfel încît poeziile sau proza pe care v-o închinăm să nu sune ca învățate pe de rost, nici florile pe care vi le aducem să nu pară de hîrtie !"

Mama

Ion CRINGULEANU

Miinile ei, pe unde au trecut,
Au cîntat lucrurile, s-au trezit apele,
Durerea unei răni a tăcut,
Luna și-a coborît în somn pleoapele.

Umerii mi-au crescut în privirile ei
Ca doi tineri munți urcați în lume,
Pașii mi-au devenit puternici și grei,
Glasul meu a căpătat ecouri și nume.

M-a învățat ce-i pămîntul și țara,
Mi-a dat lumină de dragoste pentru oameni,
Anotimpul cel mai puternic mi-a spus că-i vara
Cînd poți culege rodul pe care primăvara îl semeni.

Mi-a dăruit sărutul și m-a învățat
Aripi să-mi fie cuvintele și gîndul ;
M-a iubit adînc și adevărat
Ca marea, ca pădurea, ca pămîntul.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Se plănuiește o nouă excursie.
Utecistul Profeta Horia dă sugestii, în privința itinerarului, prietenilor lui mai mici — pionierii de la Liceul nr. 32 din București.

Prietenul lui Dan

De cîteva săptămîni, în camera de la etaj, care se afla chiar deasupra camerei lui, locuia un băiat de vreo 17 ani. Dan nu știa despre el decît că lucrează pe un șantier din oraș. În schimb, îl vedea mai în fiecare seară. Urca scările, tăcut, salutîndu-i pe toți locatarii. Și-ntotdeauna avea la el o servietă mare, în care Dan zărise cărți, dar de cîteva ori și niște aparate. Și, în fiecare seară, geamul de deasupra rămînea iluminat pînă tîrziu

Tînărul acesta îi trezise curiozitatea. Cărțile, aparatele și tăcerea lui îl învăluiau într-un fel de mister. Cîtva timp, Dan s-a tot gîndit, pînă cînd a ajuns la concluzia că trebuie să fie vreun inventator, care lucrează la o invenție formidabilă. Iar el voia să fie primul din tot blocul, care să afle despre ce invenție e vorba ; inima îi tresălta de bucurie la gîndul că ar putea să se împrietenească cu el. Să ai ca prieten un inventator !...

...Trecuse de 11 seara. Numai în pijama, călcînd tiptil, Dan ajunse în dreptul ușii, dincolo de care se afla tînărul cel misterios. O clipă a stat la îndoială, dar apoi s-a hotărît și a ciocănit ușurel. „Intră !" — s-a auzit o voce. Ah, acum avea să afle... Dar... „inventatorul" stătea la masa pe care nu se vedea nici urmă de aparat, ci numai cărți și caiete, și-și făcea lecțiile.

— Eu... Bună seara... Eu aș vrea să vă rog...

Își ticluise din vreme o rugăminte, ca să își poată „acoperi" vizita nocturnă. Acum însă tînărul acela i se părea ca toți ceilalți, fără nimic deosebit, și mai că-i părea rău că venise.

— Poftim, ia loc. Și mai întîi să facem cunoștință. Mie-mi spune Vasile. Lăcătuș Vasile. Dar nu sînt... lăcătuș, ci sudor.

În seara aceea n-au stat prea mult de vorbă. Dar cînd a coborît de la el, Dan nu mai era dezamăgit. Vasile nu se ocupa cu invențiile, dar era sudor, elev în clasa a IX-a și un pasionat radiofonist amator.

Vasile era tare ocupat. Dar promisiunea și-a ținut-o. I-a împrumutat lui Dan niște piese, un manual pentru amatori și l-a inițiat în primele taine ale radiofoniei. Odată, cînd a avut la matematică o problemă pe care n-a putut s-o rezolve, a dat fuga la Vasile. Și el i-a arătat cum s-o facă. Din zi în zi, Dan era și mai bucuros că-l cunoscuse. Îi plăcea de Vasile că nu-și consuma timpul cu mărunțișuri. Învăța, construia aparate de radio, citea cărți, nu-și pierdea serile pe la bufete sau restaurant, cum văzuse Dan că fac unii tineri de vîrsta lui. Iar duminicile mergea fie la film, fie la pescuit, pe malul Sucevii. Încet, încet Dan a început să-l imite. Și-a închegat și el o mică bibliotecă personală, iar duminica a început să-l însoțească la film și la pescuit, și-a făcut și el un program zilnic, pe ore, așa cum descoperise unul între filele unei cărți de pe masa lui Vasile. De cîteva ori, în vacanță, a mers cu el pe șantier, unde l-a văzut sudînd sus, pe schele și unde a aflat, așa cum de fapt își închipuise el, că Vasile e un sudor priceput și prețuit de tovarășii lui de muncă.

Din seara aceea, în care pionierul Isepciuc Dan (din clasa a VI-a C, Școala generală nr. 4 din Suceava) l-a cunoscut pe tînărul sudor, a trecut mai bine de un an. E mai bine de un an de cînd e prieten cu acest utecist, de cînd îi poartă o prietenie la care ține mult și cu care se mîndrește.

Constantin DIACONU

Cînd era de vîrsta voastră:

GEORGE ENESCU

Sfîrșit de veac în „orașul luminilor" ; mai precis : Paris, 1895. La Conservatorul de muzică, al cărui director este Jules Massenet — unul dintre compozitorii de renume ai secolului XIX — sosește un bărbat mai în vîrstă, cu o înfățișare de străin. Ține de mînă un băiat de vreo 13 ani scund și țeapăn, îmbrăcat cu o vestă cam strîmtă și un pantalon cam scurt.

— Domnule Massenet, vin la dv. trimis de dl. Hellmesberger din Viena. Mă numesc Costache Enescu, sînt din România.

Și cu o oarecare stîngăcie, străinul îi înmînează o scrisoare... Massenet o desface și o citește cu vădită curiozitate. Apoi întorcîndu-și privirile spre copil, spune :

— Va să zică ai studiat la conservatorul lui Hellmesberger și l-ai absolvit cu calificativul excelent ! Ai primit și medalia de argint !

— A „Asociației prietenilor muzicii", completă copilul cu îndrăzneală.

— Această distincție se acordă numai talentelor excepționale și, din cîte știu, foarte rar unui străin, întregi Massenet. Cum te cheamă ?

— George Enescu. Mi se mai spune și Jorjac.

— Cînți la ceva ? La ce instrument ?

— La vioară.

— Cîntă-ne puțin, să ne dăm seama ce știi !

Netulburat, noul venit interpretă un fragment din Concertul de Brahms. Apoi se așază la pian și cîntă „Allegro" din Sonata „Aurora".

— Minunat, băiete !
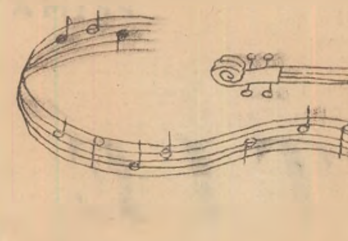
— Și, totuși, eu prefer compoziția, spuse el, visător.

— Dar cîți ani ai, Jorjac ?

— Treisprezece !

...Departe de micul muzician sentimentul de îngîmfare, de automulțumire, atît de dăunător. Îi este străină impresia că știe totul, că e superior altora.

Iată-l deci, lucrînd cu înfrigurare, să-și însușească tehnica artei de a compune, studiind cu răbdare contrapunctul, adîncindu-se în studiul polifoniei, analizînd cu seriozitate conținutul și structura muzicii lui Bach. Și tot timpul cu gîndul la ceva care să-i satisfacă exigența mereu mai mare față de el însuși, își amintește adesea de meleagurile natale din ținuturile Dorohoiului, de cîntecele și jocurile cu care l-au încîntat mereu consătenii lui. Îi e dor de casă ! Și din aceste amintiri mereu vii, din dorul mereu fierbinte se naște ideea „Poemei Române".

Enescu adolescent

...În vara anului 1896 vine acasă să-și petreacă vacanța. Frumusețea pămîntului natal, minunățiile cîntecului popular — toate îl ajută să-și cristalizeze ideea.

Reîntors la Paris, continuă să studieze mai departe, cu perseverență, dar în același timp compune. Curînd, „Poema Română" este prezentată publicului parizian. Prima apariție publică a compozitorului George Enescu în vîrstă de 16 ani este primită cu entuziasm

Val. TEBEICA

EXTRAORDINARUL „EGO-2"

O povestire de aventuri de Ovidiu ZOTTA

Cui se datorește continuarea aventurilor inginerului Preda ?

Ei bine, se datorește cititorilor MIRCIOIU GHEORGHE, cl. a VII-a, din Craiova, CORDUNEANU DAN IONEL, cl. a IV-a din Iași, SIM ION cl. a VII-a, din Cluj și altora care mi-au îndeplinit rugămintea. După cum vă amintiți, în numărul trecut v-am promis că voi continua povestirea întîmplării inginerului Aurelian Preda cu condiția să-mi povestiți și voi, la rîndul vostru, despre cum au procedat unii colegi de-ai voștri, mai slabi la învățătură, pentru a se redresa. Iată un fragment din scrisoarea lui Corduneanu Dan Ionel : *„Vă rog să continuați povestirea, la noi în clasă toți copiii invață bine, sînt cuviincioși și merită ca redacția să le dăruiască o întîmplare de aventuri. Noi avem un coleg care semăna cu cel despre care ați scris în numărul din 23 februarie 1966 al gazetei. Pe el îl cheamă Rațiu Valentin. El nu avea note bune la aritmetică. El din această cauză era descurajat și avea note slabe și la alte materii. El a fost scos odată la tablă chiar de fața cu mama lui. El n-a știut, a plîns și după ore s-a rugat de tovarășa învățătoare să-l ajute. Dînsa i-a spus să fie cuminte și atent la ore și i-a dat niște exerciții dintr-o culegere de probleme. El a rezolvat în fiecare zi cîteva exerciții în afara temelor și pe urmă a început să știe mai bine în clasă. Acum are doi de 7 și un 8 la aritmetică și nici la celelalte obiecte n-a mai luat note rele."*

Ei bine, dragi copii, astfel de scrisori ne-au încîntat ! Așteptăm de la voi să le sporiți numărul ! SĂ ȘTIȚI CĂ VOM PUBLICA NUMELE CELOR CARE. ÎN ACEST FEL. NE DAU POSIBILITATEA DE A CONTINUA *EXTRAORDINARUL „EGO—2" !*

REZUMATUL PRIMEI PARȚI.

În jurul anului 2000, inginerul Aurelian Preda inventează un senzațional aparat denumit „EGO-2". Chiar în noaptea desăvîrșirii acestei lucrări, un necunoscut pătrunde în laborator, somîndu-l pe tînărul savant cu pistolul în scopul de a-și însuși noul aparat.

*

„Ah, spaima, acest sentiment de care omul n-a putut încă să scape !" gîndi Aurelian Preda.

Omul din spate îl ironiza :

— Poate vrei să consulți părerea lui „EGO-2" ? Te înțeleg, dar el trebuie să-și servească noii stăpîni ! Sper că ne va da cît mai multe prilejuri de a ne gîndi cu recunoștință la dumneata !

— Ce vreți să faceți cu el ? întrebă inginerul.

— Nimic altceva decît lucrul în vederea căruia a fost creat !

(Continuare în pag 7-a)

MARILE „SECRETE"

De cîtva timp, Paul Voicu, dintr-a VI-a B, evită să-și mai ascută creioanele în timpul orelor de meditație, se jenează chiar să facă mici pauze în timp ce învață. Și încă o noutate: învață bine. Altădată creioanele lui aveau vîrfurile ca niște ace. Artă, nu alta! Lucrul acesta îi lua însă aproape jumătate de oră. Apoi, tot atîta timp, poate chiar mai mult, caligrafia un bilețel pentru un prieten. Urmau cîteva minute de gîndire: ce putea să mai facă? A, să ia puțin aer, ba, chiar mai mult: să se plimbe! Dar pe coridor era prea mare liniștea, iar în sala de meditații — prea mare plictiseala.

Între timp, colegii își vedeau de lecții. Fiecare avea în față o carte, un caiet sau mai multe cărți și caiete. Unul învăța la fizică, altul—la literatură, altul rezolva probleme.

Voicu a fost foarte mirat cînd, în adunarea „Cum să învățăm", colegii i-au enumerat toate „ingenioasele" lui metode de a pierde vremea, de a nu învăța. Pînă atunci, el fusese convins că cei din jurul lui, fiind ocupați, nu vedeau ce face el. Tot atît de mirat a fost și Neagu Costel, dintr-a VI-a A, cînd i s-a spus că... nu învață.

— Nu înveți, i-au spus colegii, te prefaci numai, gîndul îți este în altă parte. Altfel n-ai rămîne la aceeași pagină tot timpul.

Colegii au rostit atunci și numele celor două prietene: Goga Virginia și Blaga Aurica, din clasa a V-a B. Pînă nu demult, Aurica fusese în situația de a rămîne corigentă la mai toate materiile. Virginia însă, căreia îi plăcea să împletească părul auriu al Auricăi, a ajutat-o mult. Zile de-a rîndul au stat în aceeași bancă, i-a arătat cum să învețe, i-a insuflat încredere în propriile-i forțe. Acum Aurica învață bine. Da, bine, nu „binișor"!

Și despre Meziu Mircea, dintr-a VII-a B, s-a vorbit. Nimeni însă nu s-a legat de faptul că Mircea citea uneori, în orele în care cei mai mulți își pregăteau lecțiile, cărți de literatură. „Eu sînt foarte atent în clasă, iar cînd îmi fac temele, mă concentrez cît mai mult. De aceea, îmi rămîne timp să citesc și cîte o carte..." și-a destăinuit el „secretul".

Astfel de secrete au dezvăluit și alți elevi buni din internatul liceului nr. 4 din Timișoara: Teleșpan Victor, Gheciov Mariana, Oprițescu Ioan. Studiul individual, disciplina, seriozitatea, iată marile... secrete.

Elena MANESCU

Dialog despre timpul liber

(Urmare din pag. 1-a)

să am răbdare. Pe ecranul televizorului a apărut ușa unei clase și, brusc, în prim plan, chipul unui băiat. Sin m-a lăsat să-l privesc destul de mult. Băiatul rîdea în hohote. Se auzeau și alte rîsete, dar pe ecran se vedea numai chipul lui. Aș fi vrut să știu ce se întîmplase în clasă, ori măcar de ce rîdea cu atîta poftă băiatul, dar Sin a răsucit iar butonul și mi-a spus destul de sec:

— Dacă vrei să stai de vorbă cu el, îl găsești în clasa a V-a C.

— Tu nu mergi?

Sin a înălțat din umeri:

— Sînt cam obosit. Te aștept aici, pe-o bancă...

Soare stă „la colț"

Cum am pășit pragul clasei a V-a C, am zărit undeva, în spatele băncilor, un băiat. Stătea în picioare, cu fruntea plecată, ursuz. Fusese trimis „la colț".

Motivul pentru care elevul Soare Mircea primise această pedeapsă l-am aflat abia spre sfîrșitul orei. De fapt, erau două motive: primul — a intrat mai tîrziu în clasă; al doilea — în loc să fie atent la lecție, și-a scos din ghiozdan sandvișul și a început să mănînce. În recreație, Mircea n-a avut timp să mănînce pentru că s-a dus la librărie să-și cumpere un caiet. Nu și-a cumpărat caietul în orele de după-amiază, cînd n-avea școală, pentru că n-a știut că s-au terminat filele din cel vechi. Și n-a știut că s-au terminat filele, pentru că nu i-a mai rămas timp să-și pregătească lecțiile... Și nu i-a mai rămas timp, pentru că s-a jucat... Ascultînd aceste explicații destul de lungi și de încîlcite, mă întrebam dacă nu el era băiatul pe care-l zărisem pe ecranul televizorului. Sin uitase să-mi spună cum îl cheamă, iar eu nu-mi mai aminteam cum arată.

Atitudinea lui Soare Mircea care, după unii colegi, *„nu prea învață pentru că se crede atoateștiutor"*, a dezlănțuit o adevărată furtună. Lîngă Mircea au apărut și alți „eroi". Nistor Emil nu-și scria la engleză pentru că îi plăcea să fie dat afară din clasă. Tot Nistor chiulea de la unele ore ca să meargă la film. Florea Ion a rămas corigent (pe trimestrul I) la 6 obiecte. Pe al doilea nu se vedeau încă semne de îndreptare. Tot la 6 obiecte rămăsese corigent și Pascu Petru. Despre Pascu aproape toți colegii au spus *„că nici nu învață, nici nu-și scrie, iar cînd iese la lecții e mut"*.

Se întorcea de la joacă abia seara

L-am rugat pe Pascu să-mi spună cum își petrece el timpul liber. Și-a ridicat fruntea, m-a privit o clipă, și-a plecat-o din nou și, așa cum se întîmplă probabil și la lecții, *„a rămas mut"*.

A vorbit pentru el elevul Păvăloiu Dumitru, cu care stă în același bloc. Dumitru, întîi a înălțat din umeri: adică nu prea avea ce să spună. Pascu obișnuia să se întoarcă grăbit de la școală, intra în casă, mînca, apoi tot atît de grăbit pleca la joacă. Joaca pentru el era ca o a doua hrană. Se întorcea acasă abia seara.

M-am uitat din nou peste bănci, dar mi-am dat seama că nu mai are rost să-l găsesc pe băiatul care mă adusese încoace. Și aici, în clasa a V-a C, erau destul de mulți cei care nu știau cum să învețe, cît să se joace și care își închipuiau că timpul e ca un tort uriaș din cremă de ciocolată sau de căpșuni, din care poți să mănînci pe săturate fără să se cunoască.

Sin, cum m-a zărit, a întrebat:

— Ei, l-ai găsit?

— Da, l-am găsit.

Ce puteam să-i răspund?

VEȘTI DIN ȘCOLI

Și al doilea trimestru se apropie de sfîrșit. Pionierii și școlarii de pe întreg cuprinsul patriei învață, dau teze, execută diferite lucrări practice. Iată cîteva vești:

• *Școala generală din com. Poiana Uzului, raionul Moinești e o școală mică, cu puțini școlari. Majoritatea însă, învață bine, iar pionierii nu au nici o notă sub 6.*

• *La Cercul literar al Școlii generale din com. Dîrlos, raionul Mediaș, s-a discutat de curînd despre viața și opera lui Mihail Eminescu, s-au recitat versuri, s-au dramatizat cîteva momente din opera poetului.*

• *Balaci Gheorghe, din com. Urdarii de Sus, raionul Filiaș, învață, construiește. Dar construcțiile îl ajută la îmbogățirea cunoștințelor, îi dă oarecare îndemînare. Cu traforajul a lucrat pe placaj diferite păsări, a construit un periscop, un nivel cu bulă de aer. Acum se pregătește să construiască o balanță.*

• *Mai mulți elevi din clasa a IV-a A, de la Liceul nr. 33 din București, colecționează fotografii ale scriitorilor clasici și contemporani. La orele de lectură, cînd citesc o carte, o povestire, ei privesc și chipul scriitorului respectiv în diferite momente ale vieții.*

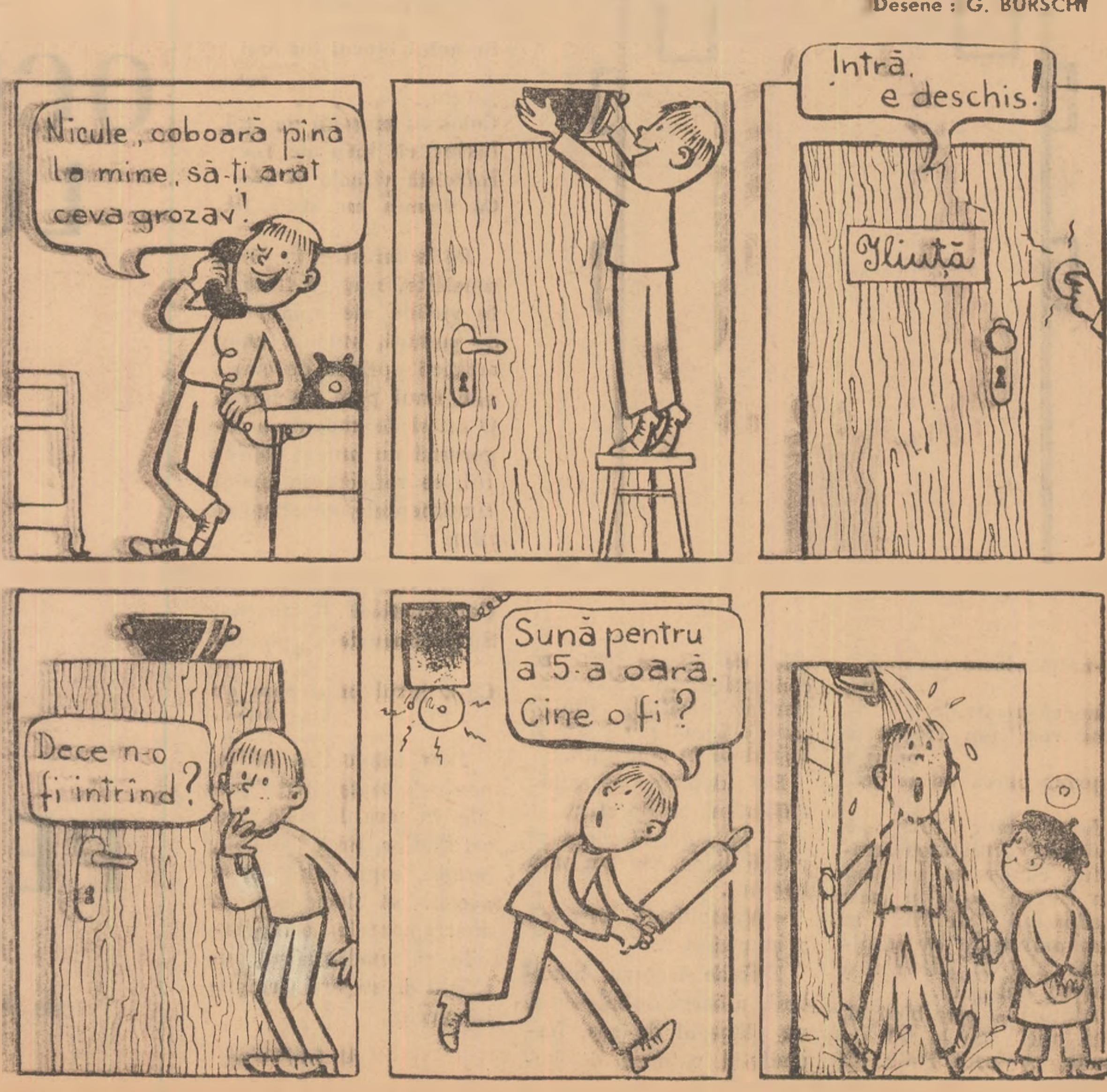

Nu-i prea ușor să rezolvi o problemă de matematică. Dar, atunci cînd reușești, firește, ai motive să fii bucuros.

PĂȚANIILE LUI ILIUȚĂ

Nu-i pentru cine se pregătește...

Desene: G. BURSCHI

Năzdrăvana

În diminețile de iarnă, aici, la Bălțați, se face lumină tîrziu, abia către ora opt. Pînă atunci tot satul stă parcă ascuns în ceața groasă și umedă. De-a lungul șoselei abia de zărești casele gospodarilor, majoritatea noi, ca niște pete mari albe. Ai crede că tot satul e cufundat în liniște, că cei care locuiesc aici așteaptă la căldură pînă cînd aburii cenușii se vor ridica, și abia apoi se vor pregăti să pornească la lucru. Asta la prima vedere. Îți dai însă repede seama că nu e așa, cînd ajungi la cooperativă și vezi că peste tot se muncește intens, că oamenii se pregătesc din timp să dea noua bătălie pentru recolte bogate, care va începe în curînd.

Se lucrează în toate sectoarele. La forja de la atelierul de fierărie ploaia de scîntei nu se stinge de dimineață pînă seara. Căruțe, grape și fel de fel de alte atelaje sînt verificate și reparate. În ciuda nămeților care s-au așternut pe cîmp, cooperatorii au ieșit să stropească livezile, să transporte îngrășămintele. Și așa... în oricare sector te-ai duce.

Cu chipul tot timpul surîzător, Gheorghe Măcuță, secretarul comitetului U.T.C. din cooperativă, ți-ar putea povesti o zi întreagă despre uteciștii de-aici, pe care-i cunoaște ca pe proprii săi frați. De la el am aflat, bunăoară, că Maria Iacob și Lolica Popa, de la ferma de păsări, au pregătit incubatoarele pentru prima serie de 3 000 de pui cu trei săptămîni înainte; că Ion Andrieș și Pavel Gavril, de la sectorul zootehnic, sînt printre cei mai buni îngrijitori, și că acum, cînd se electrifică întreaga comună, utecistii sînt primii care ajută la plantatul stîlpilor și instalatul firelor.

— A, da, să nu uit de „Năzdrăvana" noastră, sări Gheorghe Măcuță. E printre cele mai harnice fete de-aici, de la noi, deși n-are decît 18 ani. O cheamă de fapt Maria Boldur, da' noi îi spunem „Năzdrăvana". Rîde și ea cînd se aude strigată așa. Acum lucrează la brigada de cîmp, cu Marcel Ureche și Costică Baciu. Transportă îngrășămintele pe arături. Din primele luni de cînd a venit la noi, fotografia ei stă tot timpul la panoul fruntașilor.

...Lîngă adăposturile cele noi de la sectorul zootehnic s-au oprit trei căruțe. Dintr-una sare o fată cu părul strîns într-o basma groasă de lînă.

— Ce zici, Costică, ne luăm și azi la întrecere ? ...sau ți-i teamă ?!

— Gata, începem acum — îi răspunse băiatul.

Năzdrăvana își luă repede furca și începu să așeze tăcută îngrășămintele în căruță. Parcă nu mai era nimeni în jurul ei.

— Bună dimineața ! Dumneata ești... „Năzdrăvana" ?

Fata ridică repede privirile și roși pînă în vîrful urechilor.

— Da, eu sînt ! Da' cine v-a spus că... mă numesc așa...?

Ocolesc răspunsul.

— Am auzit că ești fruntașă aici în cooperativă — îi spun. N-ai vrea să...

— V-o fi spus tovarășul secretar, dar aici la noi mai sînt și alți tineri... Și mai harnici ca mine — lămuri fata cu modestie. E drept, îmi place și mie să lucrez — mai ales la cîmp — da' să-i vedeți pe cei de la zootehnie ! Nu l-ați cunoscut pe Neculai ? Neculai Adavidoaie, cel de e prieten bun cu Ion Dodan. Acum lucrează amîndoi la crescătoria de viței. Neculai l-a adus acolo. Ți-e mai mare dragul să treci acum pe la crescătorie. Totul se desfășoară după orar — masa, adăpatul, acrisirea — la ore fixe. Și hrana le-o dă după rețetă. Cresc vițeii văzînd cu ochii. Pentru munca lor, băieții sînt lăudați în toate adunările... Și pe la fetele de la ferma de păsări să treceți. Neapărat... Și pe la cei care stropesc livada. O să găsiți peste tot utecisti harnici...

Maria Boldur tăcu și-și văzu mai departe de lucru.

Așa arată „Năzdrăvana" de la cooperativa agricolă de producție din comuna Bălțați, raionul Tg. Frumos. Modestă, săritoare, gata să lucreze oriunde e nevoie în cooperativă.

Pe bună dreptate utecistii și toți cooperatorii din comună o stimează și-i păstrează portretul la panoul fruntașilor.

Ecaterina ROȘCA

— Iți place cartea ?
— Foarte mult... Mai am puțin și o termin.
Cele două fetițe sînt cititoare pasionate ale bibliotecii comunale din comuna Apahida, raionul Cluj.

Se-nalță blocul tot mai sus,
Alunecă-n cofraje,
Cînd vezi cum crește, te oprești
Cuprins parcă de vraje...

Acest bloc turn se înalță în vecinătatea Crîngului, cunoscuta grădină din Buzău, parc în care predomină stejarul și care amintește că odinioară aici se întindea o pădure naturală.

Alături — alte blocuri, mai mici sau la fel de înalte, cu zece etaje. O mie de apartamente se construiesc în acest cartier al orașului, dintre care o bună parte au și fost date în folosință.

De departe se aude freamătul ca de stup.

— Mitrule, fă semn să ridice bena. Se termină betonul.

—Numaidecît. Uite că a și pornit !...

Nicolae Heraru, maistrul, aleargă de colo-colo, pe planșeul de sus, frecîndu-și palmele de bucurie. Se apleacă să vadă bena.

De jos, de la piciorul macaralei, de la pămînt, zboară în sus, pe lîngă ferestrele încă fără sticlă, căruciorul lipsit de roate, plin cu betonul gri, fluid.

Dumitru Vrabie și cei din brigada lui răstoarnă cu iuțeală betonul în țesătura de metal. Sub mîinile lor, blocul uriaș se împlinește, predominînd împrejurimile, măsurîndu-și înălțimea cu cea a stejarilor din preajmă.

Privind silueta zveltă, monumentală, îmi vin în minte versuri dintr-o poezie dedicată constructorilor chiar de unul dintre constructorii acestui șantier, tehnicianul Gheorghe Teodorescu :

Se-nalță blocul tot mai sus...
. . . .
Colos cu mușchii de oțel,
Încins cu brîu de foc
Înfruntă viscole și ger
Că vremea nu stă-n loc.

Pe la ferestre, în jurul schelelor, scapără flăcările violete ale aparatelor de sudură, aidoma unor artificii aprinse pe crengile unui pom de iarnă. O astfel de imagine o sugerează nu numai aspectul, se reflectă în înseși sentimentele constructorilor.

Acum, cînd ultimul beton
Constructorii îl toarnă,
Simt bucuria-n pieptul lor
Ca-n jurul unui pom de iarnă.

Pom falnic din beton, pentru toate anotimpurile, în care, la coborîrea artificiilor, urcă oamenii, familii, copii gălăgioși și veseli, să locuiască în apartamentele confortabile, să respire aerul purificat de stejarii Crîngului vecin.

Al. PROFIRIU

OCOLUL LUMII PE JOS (VIII)

de Al. Dinu IFRIM

Oare unde văzuse scena aceasta ? Pe coastc
parcă... Acolo trăiesc indienii san blas, pe sutele
ce se înșiră de-a lungul țărmului colțuros.
Cu secole în urmă, conchistadorii au călca
strămoșilor lor, au jefuit fără milă, au ucis.
însă să răpună demnitatea, curajul băștinași
moștenit din generație în generație.
Dumitru Dan își amintește bine o scenă, își a
indienii san blas :
...Pîlcul de mici indieni, băieți între zece
ani, ieșiseră în fugă pe cărăruia ascunsă în ierb
Pe umărul gol atîrnau arcurile noi-nouțe, lucra
lor, iar la șold, în tașca din piele de șarpe,ține
cu vîrf ascuțit.
S-au oprit pe malul străjuit de cocotieri, lîngă
burată ce înconjura insulița pe care se aflau cc
— Acolo mergem, i-a zis lui Dumitru Dan căl
tîndu-i cu mîna locul unde se opriseră micii in
uitîndu-se într-o parte, la un băștinaș subțirel,
ceana groasă și neagră, cu privirea ageră : El
vedem la lucru...
— Plecăm ! făcu semn sprîncenatul, împungî
lancea scurtă și tăioasă pe care o ținea în mî
Cu stînga strînse arcul puternic, făcîndu-i vînt p
Din colibe au ieșit și alți indieni vîrstnici, înc
cu arcuri și lănci scurte și cu lopețile de la lun
de copacii crescuți pe mal.
S-au îndreptat cu toții pe cărăruia bătătorită.
Dumitru Dan privește cu nerăbdare.
— Au și început, îi spune călăuzei, atrăgîndu
Pe țărm, micii indieni și-au ales trunchiul u
drept țintă. Același cocotier în preajma căruia v
timp, după obicei, să învețe meșteșugul pă
tragă cu arcul, să vîneze.
Se îndepărtează de copac, întind arcurile în
lor și trag. Săgețile se grupează în jurul unui
lut. Altele, cele mai multe, se pierd în iarba
ageri ai băieților le găsesc însă repede, și tra
cepe.
Larma micilor indieni san blas se stinge bru
au apărut indienii vîrstnici, în frunte cu sprîn
cotit de toți cel mai bun țintaș. Sprîncenatul r
sclipitoare în sus ; semn că cei mici trebuie să
să-i dea ascultare.
Se adună cu toții în jur, urmăresc cu aten
mișcare — cum așază săgețile, la ce înălțime
tanță ține arcul. Acesta își îndreaptă ținuta,

CONSTRUCȚIILE

Zilele trecute a avut loc Consfătuirea pe țară a lucrătorilor din construcții, convocată de Comitetul Central al Partidului Comunist Român și Consiliul de Miniștri.

La consfătuire, la care au participat conducători de partid și de stat, a rostit o cuvîntare tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R.

În perioada șesenalului — etapă importantă în înaintarea țării noastre pe drumul socialismului — poporul român a obținut, sub conducerea partidului, realizări de însemnătate istorică.

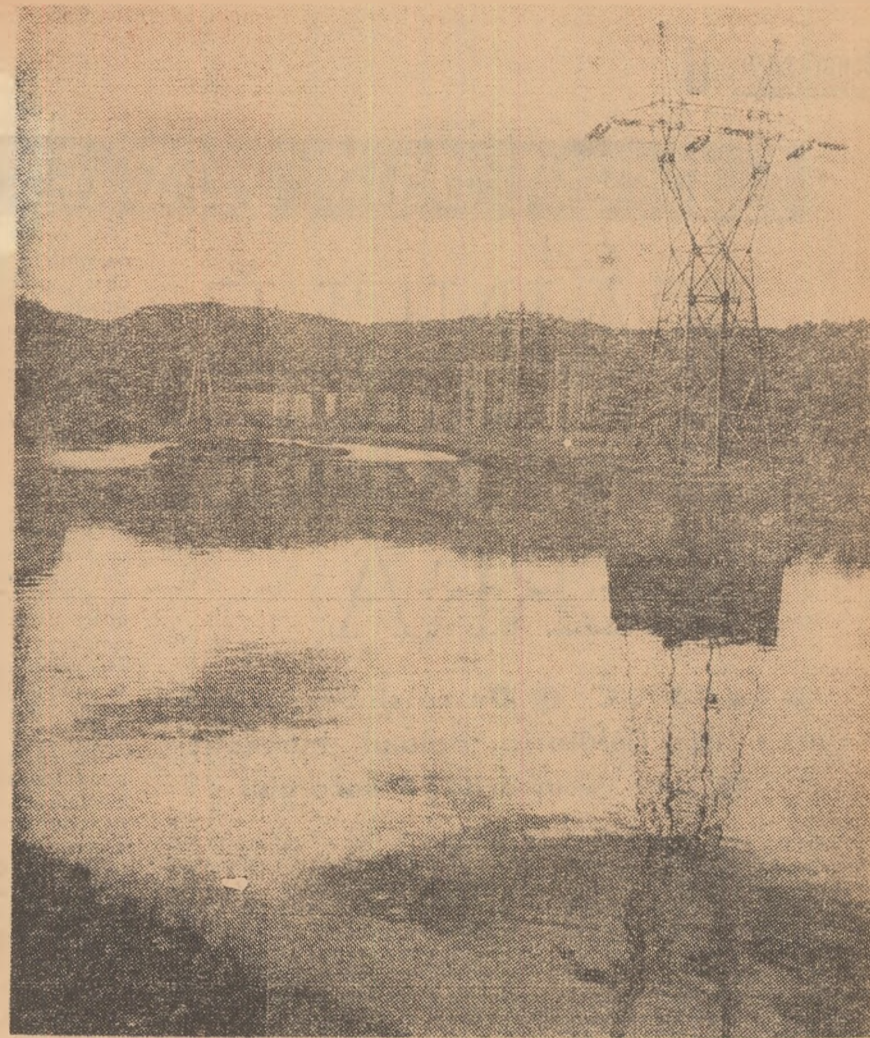
O contribuție deosebit de importantă la marile succese dobîndite în dezvoltarea multilaterală a patriei, la înfăptuirea programului partidului de industrializare socialistă, de dezvoltare a agriculturii, de îmbunătățire a condițiilor de viață ale poporului au adus-o oamenii muncii care lucrează în construcții. În această perioadă *au fost ridicate și date în exploatare pe întreg cuprinsul țării peste 500 de întreprinderi industriale și secții noi*, numeroase construcții în gospodăriile agricole de stat, în cooperativele agricole de producție și în stațiunile de mașini și tractoare, șosele și căi ferate.

În acești ani *au fost clădite în orașe*, din fondurile statului, *aproape 270 000 de locuințe, în sate s-au construit circa 500 000 de locuințe, iar în întreaga țară s-au ridicat 26 000 de săli de clasă, 1 570 cămine culturale* și alte construcții social-culturale.

O amploare deosebită va lua în perioada cincinalului construcția de locuințe ; *peste 1 milion de persoane se vor muta, în această perioadă, în apartamente clădite din fondurile statului*, în afara celor care-și vor construi locuințe, la orașe și sate, din fondurile proprii. Se vor ridica noi școli, teatre, cinematografe, case de cultură etc.

În consfătuirile regionale s-a făcut propunerea de a se institui *„Ziua constructorului“*. Venind în întîmpinarea acestei propuneri, și ca semn de prețuire a activității desfășurate de oamenii muncii din construcții *Comitetul Central al Partidului a hotărît instituirea „Zilei constructorului“, care se va sărbători în fiecare an în penultima duminică din luna iulie.*

ROMÂNIA PITOREASCĂ

Amurg pe Someș...

BĂIATUL CĂRUIA ÎI PLĂCEA SĂ PRIVEASCĂ CERUL

Lui Huu Minh îi plăcea să privească cerul senin, străbătut de zborul păsărilor ; îi plăcea să privească, pe înserat, scînteile tremurînde ale stelelor. De mult timp însă Huu Minh nu-și mai îndrepta privirile spre cer. Iar cînd o făcea, ochii lui se umpleau de groază și de minie. De mult timp cerul patriei sale, Vietnamul de Sud, era pîngărit de alte păsări, aducătoare de moarte. Bombardierele americane și saigoneze bombardau teritoriile unde patrioții duceau lupte crîncene pentru eliberarea țării.

Intr-una din zile, Huu Minh se afla la școala din micul lor sătuc Hong Fuc. Ar fi trebuit, la ora aceea, să înceapă lecțiile, dar zgomotul sinistru al avioanelor i-au făcut pe toți să alerge spre ferestre. „Liniștiți-vă, copii“ le-a zis cu grijă învățătoarea. Toți scrutau cu privirea înălțimile. Avioanele s-au rotit un timp deasupra satului, cînd coborînd, cînd înălțîndu-se. Oamenii alergau îngroziți spre case, mamele își strigau disperate copiii. Deodată, șuierături puternice au spintecat văzduhul. Bombele au început să curgă învăluind în flăcări casele.

Huu Minh se smulse de lîngă copii, alergind spre casă. Acolo erau mama și surorile lui. În apropiere de casă o explozie l-a aruncat intr-un șanț, acoperindu-l aproape cu pămînt. Cînd a reușit să se elibereze, bubuiturile încetaseră. În locul lor se auzeau plînsete, strigăte. Băiatul se uită împrejur, încercînd să-și afle casa. Dar din tot satul mai erau în picioare doar 3—4 case. Dispăruse și casa lui ! Alergă atunci spre școală. Cu fețele împietrite, scurmînd dărămăturile, cîțiva supraviețuitori își căutau copiii. I-au găsit pe toți cincizeci și șapte. Dar nici unul din ei nu mai era în viață.

Huu Minh apucă pe un drumeag ce ducea spre satul vecin. Mergea cu pumnii încleștați, cu o singură dorință : Să găsească forțele patriotice, să se înroleze. A mers mult timp pe drumuri ocolite, ascultînd cu atenție fiecare zgomot. Se lăsase amurgul. Deodată auzi împușcături. Se trînti la pămînt. O mitralieră țăcănea undeva prin apropiere. O descoperi tocmai cînd omul de lîngă ea se prăbuși ținînd strîns în mînă încărcătorul. Intr-o clipă, Huu Minh era lîngă el.

— Ce să fac, cum să trag ? Ah, dacă aș ști !...

— Ridică-mă... ajută-mă, trebuie să rezistăm măcar 10 minute. Atît ne trebuie... Pînă sare în aer depozitul de muniții... Cînd o să auzi explozia, să fugi...

Mitraliera continuă să respingă atacul. Pentru puțin timp. O explozie puternică zgudui pămîntul.

— Gata ! ...Hai, acum fugi !... îngăimă mitraliorul, apoi se prăbuși cu fața pe țeava înfierbîntată.

Să fug, încotro ? Huu Minh nu mai avu timp să-și răspundă. Cineva îl înșfăcă din spate. Altul îl izbi cu piciorul în burtă. După uniforme îi recunoscu : erau cotropitorii americani. Copilul fu făcut prizonier.

Peste cîteva minute, cu cătușe la miini, cu ochii legați, străbătea un drum, excortat.

Se lăsase întunericul. Dacă n-ar fi avut ochii legați, Huu Minh ar fi văzut pe cer răsărind luceafărul...

Constanța NICULESCU

...panamează ...de insulițe

... pămîntul ...au reușit ...r, talentul

...inteşte de

...oisprezece ...rile înalte. ...e de mîna ...au săgețile

... apa învol- ...libele. ...uza, ară- ...ieni. Apoi, ... cu sprîn- ...e. O să-l

...d cerul cu ...a dreaptă. ...e umăr. ...rmați și ei ...trile legate

...i atenția. ...nui copac ...in de cîtva ...inților, să

...fața ochi- ...cerc roșu de ...ească. Ochii ...verea rein-

...sc. Pe țărm ...enatul, so- ...dică lancea ... fie atenți,

...ție fiecare ... la ce dis- ...slobozește

coarda, și săgeata țîșnește aproape nevăzută, izbind copacul.

Ore în șir a durat exercițiul, micii indieni încercîndu-și pe rînd iscusința.

— Gata, hotărăște arcașul sprîncenat, ridicînd lancea de la șold.

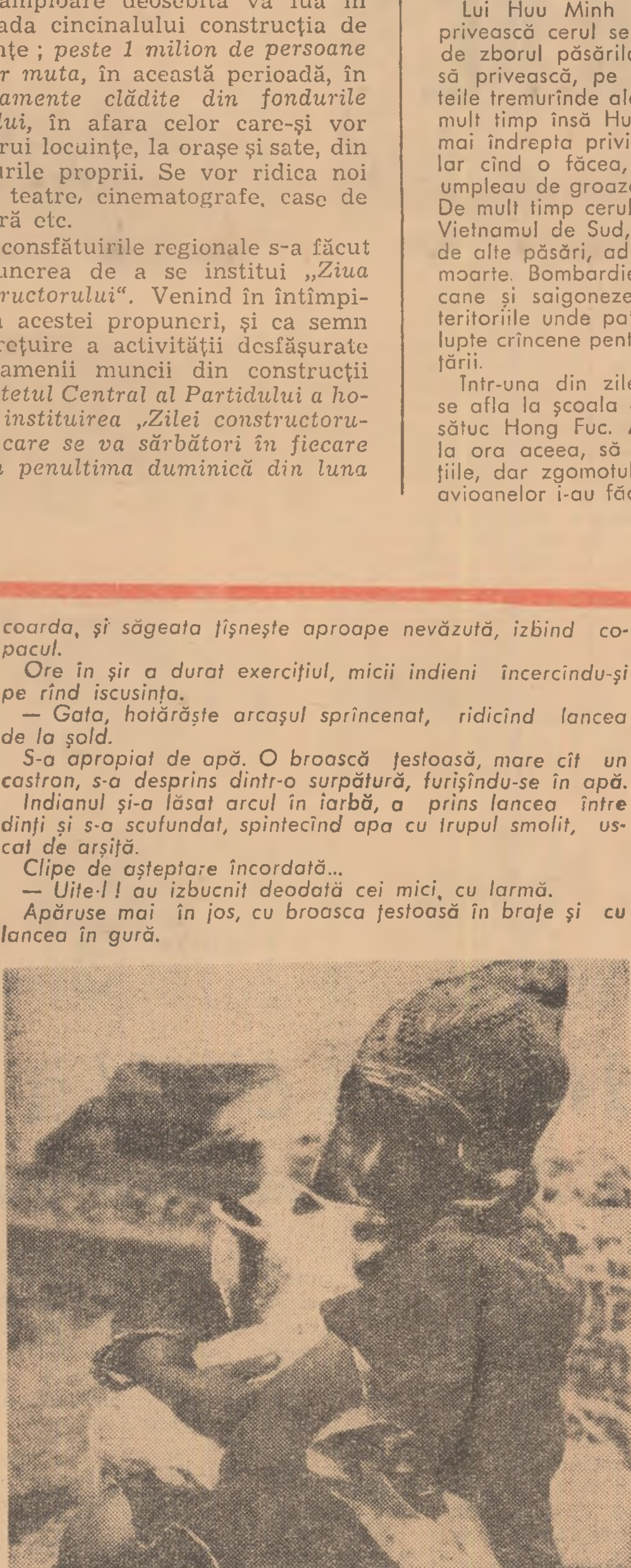
S-a apropiat de apă. O broască țestoasă, mare cît un castron, s-a desprins dintr-o surpătură, furișîndu-se în apă.

Indianul și-a lăsat arcul în iarbă, a prins lancea între dinți și s-a scufundat, spintecînd apa cu trupul smolit, uscat de arșiță.

Clipe de așteptare încordată...

— Uite-l ! au izbucnit deodată cei mici, cu larmă.

Apăruse mai în jos, cu broasca țestoasă în brațe și cu lancea în gură.

Aymara — așa se numește micuța din fotografie. Ea face parte din populația de indieni descendenți din ramura incașilor.

Micii indieni sînt numai ochi și urechi. Scufundatul în apă nu-i treabă ușoară. Și mai ales, nu-i ușor să vînezi sub apă.

Sprîncenatul își adună palmele în față, le lipește una de alta, și se scufundă din nou, urmat de cei mici, care sar în urma lui ca broaștele, imitîndu-i mișcările.

Deasupra, pe cercurile de apă ce se desfac, destrămîndu-se, au apărut luntrile. Din precauție.

— Acum să-l vezi ! spune călăuza.

Ochii celor mici scapără de emoție și de admirație. L-au urmărit pe sub apă cu cîtă dibăcie a vînat peștele. S-a apropiat încet, încet, pe o coastă. S-a strecurat dedesubt și... a repezit lancea în pîntecul moale...

★

— Cînd pleacă vaporul ?

Dumitru Dan tresare. Amintirile cu indienii san blas îl furaseră cu totul, uitase că se află pe o bancă din port.

— La șapte pleacă. Mai avem aproape o oră.

Călătorul care se așezase alături, pe bancă, insistă :

— Ce direcție ?

— Departe. La Gibraltar. Apoi la Salonic...

— Și cu ce ocazie în Anglia ?

Dumitru Dan zîmbi. Mare lucru nu avea ce să-i spună. Cum a ajuns la Londra, i s-au verificat actele, iar oamenii din conducerile cluburilor sportive londoneze au fost primii care i-au venit în sprijin, clarificîndu-se lucrurile. A fost lăsat să-și continuie călătoria, cerîndu-i-se, cu politețe, scuze.

Nu i-a răspuns vecinului, iar acesta s-a lăsat păgubaș să mai întrebe. Dar dacă i-ar fi răspuns, ar fi preferat să-i spună de prima vizită (în călătoria sa pe glob, Dumitru Dan trecuse pe aici cu mult timp în urmă) la Londra, la Blockpool.

Ce întîlnire emoționantă i-a prilejuit Blockpoolul — localitate cu aspect turistic !...

Aici, întîlnise un muzeu cu totul original. Sălile somptuoase erau populate de siluetele, modelate în mărime naturală, înfățișînd figuri celebre de exploratori, de filozofi, navigatori, împărați, regi și regine. Napoleon Bonaparte, căpitanul Scott, Garibaldi, Nansen. Și, printre ei... el însuși, călătorul român !

A citit cu emoție plăcuța explicativă : „Dumitru Dan — călător prin toată lumea, a onorat acest așezămînt“...

(Continuare în numărul viitor)

MOZAIC

● Fiecare locuitor din Viena poate asculta la telefon poeziile preferate. Pentru aceasta e suficient să formeze un anumit număr. De la 1 noiembrie 1965, societatea de telefoane transmite timp de 3 minute poeziile cerute, înregistrate pe bandă de magnetofon.

● La grădina zoologică din Dresda (R.D. Germană) se poate observa zilnic următoarea scenă : o păsărică se așază pe marginea bazinului, ținînd o rîmă în cioc. Văzînd-o, peștii vin la mal, scot capetele și deschid gurile. Atunci pasărea îi hrănește... Nimeni nu-și poate explica motivul.

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

TAINELE BĂTRÎNEI TERRA

● La 3 500°C ● De ce slabesc ...urşii albi ● Călătoria polului magnetic ● ...şi „plimbările" Ecuatorului

Cu fiecare an care trece ştiinţa descoperă şi explică noi taine ale pămîntului pe care trăim.

Cercetări ştiinţifice recente au explicat cîteva curiozităţi privind compoziţia, temperaturile şi presiunile care domnesc către centrul pămîntului. Astfel „inima" pămîntului are o rază de aproximativ 1 300 km şi este formată dintr-un aliaj de nichel-fer în stare solidă, de 38 de ori mai dens decît magma lichidă din miezul propriu-zis al pămîntului, magmă, care ea însăşi este de zece ori mai densă decît apa. Contrar densităţii, care nu este proporţională cu creşterea adîncimii, presiunile ajung către centrul pămîntului la valori fantastice : de 4 milioane ori mai mare decît presiunea atmosferică ! Această presiune extraordinară determină şi condiţiile cu totul speciale de transformare a materiei. Temperaturile, la adîncimi atît de mari, sînt în jur de 3 500° C, ceea ce ne arată că ele nu cresc proporţional cu adîncimea. Totuşi cercetările continuă şi în prezent, deoarece toate studiile făcute de geologi dovedesc că, la adîncimi foarte mari, nu există o creştere proporţională între adîncime şi temperatură, aşa cum se întîmplă la adîncimi mai mici.

Studii recente au scos la iveală noi date interesante privind variaţia atracţiei terestre. S-a stabilit că diametrul ecuatorial al pămîntului este de 12756,776 km în vreme ce diametrul polar este de numai 12713,824 km. Polii pămîntului se găsesc cu 21 476 km. mai aproape de centrul pămîntului. Şi acum, ca o curiozitate, trebuie să ştiţi că un urs alb, care cîntăreşte 500 kg la Polul Nord, nu depăşeşte mai mult de 197,5 kg la o grădină zoologică aflată la... ecuator. Constatarea acestor diferenţe nu se poate face cu o balanţă obişnuită, deoarece şi greutăţile puse în talerele de echilibrare sînt atrase în aceeaşi măsură de atracţia gravitaţională. De aceea cercetările privind variaţiile atracţiei gravitaţiei se fac cu ajutorul unor aparate denumite gravimetre. Astfel, se ştie că un pendul bate mai repede la poli decît la ecuator, oscilaţiile sale nefiind altceva decît efectul atracţiei terestre. Perioada oscilaţiilor pendulului arată determinările în fiecare punct de pe glob a acestei forţe „misterioase", adică atracţia gravitaţiei. Aceste aparate ajută geologii la determinarea şi explicarea unor curiozităţi privind subsolul pămîntesc precum şi formarea munţilor, şi la explicarea neregularităţilor de pe suprafaţa terestră. Bineînţeles, lucrul cel mai important în activitatea lor este descoperirea bogăţiilor subsolului pămîntului.

O altă curiozitate stabilită recent pe baza cercetărilor făcute de astronomi este aceea că timpul de rotaţie completă a pămîntului a scăzut în ultimii 3 000 ani cu 4 ore şi jumătate ! Asta înseamnă că şi viteza de rotaţie a pămîntului s-a modificat, ceea ce nu influenţează asupra vieţii şi climei.

S-a constatat, de asemenea, că polul magnetic al pămîntului se deplasează cu timpul. Deoarece mutarea acestui centru magnetic creează greutăţi mari în navigaţie, influenţînd acul magnetic al busolelor, s-au construit în prezent nave speciale cu protecţie antimagnetică. În acelaşi timp, a început să se studieze şi influenţa magnetismului terestru asupra navigaţiei aeriene.

Cercetările întreprinse în cadrul anului geofizic internaţional au arătat că datorită unor curenţi care circulă cu mare putere în magma terestră, se produc şi deplasări ale porţiunilor de mase ale pămîntului. Datorită acestor deplasări se explică curiozitatea „plimbărilor" ecuatorului în decursul timpurilor, coborîrea continentului America de Sud din ce în ce mai mult spre sud, apariţia în Marea Roşie a unor insule mici ca suprafaţă, inexistente pînă de curînd.

Studiile pe care le întreprind astăzi geologii (alături de fizicieni, chimişti, biologi) scot la iveală tainele necunoscute încă de oameni privind planeta pe care trăim.

Ing. A. LISEANU

FOTO-GRAFIA ÎN CULORI

Există o metodă, mai puţin cunoscută, după care se pot obţine copii fotografice colorate în albastru sau sepia. Copiile se pot obţine după orice clişeu obişnuit, clar, cu contraste bune. Se lucrează direct la lumina zilei.

Dar pentru aceasta avem nevoie de 3 soluţii ; soluţie A (obţinută prin dizolvare a 3—4 grame de citrat feric de amoniu în 25 cmc apă) soluţie B (obţinută prin dizolvarea a 1 gram fericianură roşie de potasiu în 25 cmc apă) şi soluţie C (obţinută prin dizolvarea a 1 gr azotat de argint în 50 cmc apă distilată).

Soluţiile vor fi păstrate în sticle colorate şi ţinute la întuneric.

Pentru a obţine fotografii albastre se amestecă părţi egale din soluţiile A şi B, cu acest amestec se ung, apoi (cu ajutorul unui tampon de vată) bucăţi de carton velin sau hîrtie cretată. Cartoanele acestea se vor lăsa apoi la uscat, într-un loc întunecos.

După uscare, se aplică deasupra cartonului orice clişeu fotografic (cu partea lucioasă în sus), peste clişeu se fixează un geam şi ţinem totul bine strîns în mînă. Expunem apoi cliseul la lumina soarelui, timp de 5—6 minute ; după aceea scoatem cartonaşul şi-l spălăm în apă timp de 5 minute. Se va obţine astfel o copie albastră. Iarna, în lipsa soarelui, clişeul se expune 7—8 minute la lumina puternică a unui bec electric 150—200 waţi.

Tot după această metodă puteţi copia desene sau planuri făcute cu tuş pe hîrtie de calc.

Ele vor fi asemănătoare cu cele obţinute la heliograf.

Pentru a obţine fotografii de culoare sepia (maron) se unge cartonul cu soluţia A. După uscare cartonul va fi lăsat cîteva minute în soluţia C şi apoi va fi spălat bine.

Dacă fotografiile albastre nu sînt suficient de clare, le veţi spăla timp de 30 secunde într-o soluţie compusă din 10 picături acid clorhidric dizolvate în 50 cmc apă 1/. După aceasta, copiile vor fi din nou bine spălate.

Citratul feric de amoniu se poate prepara dintr-o soluţie normală de citrat de fier care se amestecă în părţi egale cu o soluţie normală de acid citric. La 10 cmc din această soluţie comună, se adaugă 5—7 picături de amoniac, obţinînd astfel citratul feric amoniacal.

Acidul citric poate fi înlocuit cu acid tartric, lactic sau oxalic — ce se găsesc de vînzare la farmacii.

1/ = atenţie la dizolvare !

Claudia VODĂ

FILATELIE

„GRĂDINA ZOOLOGICĂ DIN BUCUREŞTI"

Emisiunea închinată Grădinii Zoologice din Bucureşti cuprinde 8 valori şi este consacrată prezentării cîtorva animale şi păsări care aparţin faunei exotice. Ea cuprinde următoarele valori : 5 bani — piton, şarpe uriaş care trăieşte în America Centrală, în sudul Asiei, iar alte specii, în Australia ; 10 bani — lebăda neagră, care vieţuieşte în partea sudică a Americii de nord ; 35 bani — struţul african, pasăre specifică stepei şi semideşertului african ; 40 bani — cocor cu coroană, care cuibăreşte în Africa ; 55 bani — tigru, animal de pradă, care trăieşte în India de Sud, în Sumatra şi în Siberia ; 1 leu — leul, „regele" animalelor ; el domneşte în stepele deschise din Africa ; 1,55 lei — zebra, trăieşte în colonia Capului (Africa), Abisinia de nord şi Angola de sud ; 2,00 lei — cămila, „corabia" deserturilor din Asia Centrală si Africa de Nord.

ŞTIINŢĂ DISTRACTIVĂ

UN ALIAJ CURIOS

Orice chimist amator poate prepara un aliaj metalic care are proprietatea de a se topi la temperatura de numai 60°C.

Pentru aceasta se amestecă bine, într-un creuzet sau o ceşcuţă, 6 gr pilitură de plumb, 12 gr pulbere de bismut şi 3 gr pulbere de cadmiu.

Creuzetul se încălzeşte 15 minute la flacără. Cînd metalele s-au topit, se va amesteca cu o sîrmă de fier. Amestecul de metale ce formează aliajul este gata pentru turnat în forme.

Formele se confecţionează din pastă de ipsos, în care se presează anumite obiecte (spre exemplu o linguriţă). După ce formele din aliaj sînt gata răcite puteţi face cu ele unele scamatorii.

Astfel, dacă veţi da unui prieten să amestece un ceai fierbinte cu o linguriţă din acest aliaj, linguriţa se va topi şi va rămîne în mînă doar cu coada ei. De asemenea, o bandă din aliaj poate fi topită la flacăra unui chibrit sau cu ajutorul unei lentile ce concentrează razele solare.

Aliajul se numeşte **„aliajul lui Wood"** (se citeşte Uud). Materialele din care se prepară au temperatura de topire cuprinsă între 260 şi 327°C, dar bismutul este acela care are proprietatea de a coborî punctul de topire al metalelor cu care este aliat.

FACEM FOC FĂRĂ CHIBRIT

...cu ajutorul unui amestec care poate fi preparat, amestecînd cu o pană 1 gr de clorat de potasiu cu 1 gr de zahăr pudră. Picurînd peste amestec acid sulfuric concentrat, observăm că se aprinde degajînd miros de zahăr ars.

Explicaţia :

Cloratul de potasiu — $KClO_3$ — este un corp bogat în oxigen, care este pus în libertate prin reacţia cu acidul sulfuric. Oxigenul şi căldura ce rezultă din reacţie, dau naştere la aprinderea şi arderea vie a sulfului şi zahărului Este vorba deci despre un fenomen de oxidare violentă.

Ediţia I-a a Concursului republican al speranţelor dotat cu cupa „Scînteii pionierului"

Trei din noile noastre prietene din Braşov, Necşulescu Anca, Seewaldt Elke şi Klöckner Marianne

AVEŢI LEGĂTURA CU BRAŞOVUL!

(Prin telefon de la trimisul nostru). Aici, la Braşov, ca şi la Bucureşti, vestea organizării primei ediţii a Concursului republican al speranţelor la patinaj artistic dotat cu cupa „Scînteii pionierului" a fost primită cu mult entuziasm de nenumăraţi copii. Atît micii patinatori artistici de la „Steagul roşu", cît şi cei de la „Voinţa" sînt animaţi de dorinţa de a se prezenta cît mai bine pregătiţi la marea confruntare de la Bucureşti. Cu toţii ştiu că va fi foarte greu să te numeri printre fruntaşii clasamentului, dar nu însă şi imposibil ! De aceea, ei şi-au intensificat şi mai mult pregătirile. Tot timpul liber şi-l petrec pe patinoar insistînd cu multă seriozitate şi răbdare asupra fiecărei figuri, oricît de simplă şi uşoară s-ar părea ea.

Astăzi, la un nou antrenament, i-am urmărit cu atenţie pe mulţi dintre aceşti artişti ai gheţii. Dacă ne-ar fi pus cineva întrebarea : „Cine v-a plăcut mai mult ?" ne-ar fi fost foarte greu să răspundem. Ne-au desfătat figurile „de şcoală" executate cu multă siguranţă de Necşulescu Anca, elevă în clasa a IV-a la Şcoala generală nr 12. Am aplaudat — dacă putem spune aşa, la scenă deschisă — graţia şi gingăşia în execuţii a talentatelor pioniere Klöckner Marianne, de la Şcoala generală nr. 12, şi Seewaldt Elke, de la Şcoala generală nr. 4. Ne-a făcut o deosebită plăcere să privim evoluţia pionierilor Stoian Oltea şi Gruia Romulus, de la Şcoala generală nr. 4, care se dovedesc încă de pe acum stăpîni în executarea piruetelor şi a salturilor spectaculoase.

Ca şi bucureştenilor, le-am urat şi lor mult succes în pregătire.

Plec de la Braşov încredinţat că micii patinatori de aici vor face totul pentru a fi la înălţime la marele concurs de patinaj artistic de la Bucureşti !

Radu POPA

Cu primăvara la Cluj

Intr-o dimineaţă la Cluj m-am întîlnit cu Primăvara. Am salutat-o ca pe-un prieten pe care nu-l mai văzusem de-un an. Am schimbat apoi cîteva vorbe despre una, despre alta şi tocmai mă grăbeam să-i spun că sînt nerăbdătoare s-o văd cum înfloreşte mugurii, cînd simt că mă ia de mînă şi-mi zice confidenţial : „Vino şi vezi !"

Am urmat-o. Cine n-ar fi ascultat-o la urma urmei ? Şi iată-ne intrînd pe poarta unei clădiri impozante, deasupra căreia sta scris „Liceul nr. 8 Nicolae Bălcescu". Ce căutăm aici ? O întreb trăgînd-o de mînecă şi răstindu-mă puţin la ea : „Aici ai să înfloreşti mugurii ?!"

— Aici, mi-a retezat ea vorbele.

Şi nici nu mai ştiu cum m-am trezit în mijlocul unei feerii. Fetiţe în chip de flori, cu petale mari, pastelate, băieţi gătiţi în fluturi şi gîze pestriţe, o luncă întreagă cu toate bogăţiile ei de frumuseţi şi de cîntec, chemată în sala aceasta (de repetiţii, deocamdată) la... serbarea primăverii, serbarea copilăriei senine.

Am întrebat un „fluturaş" (am aflat mai tîrziu că atît el cît şi ceilalţi interpreţi sînt în clasa a IV-a), într-o clipă de răgaz :

— Pentru cine pregătiţi voi... primăvara aceasta de pe scenă ?

— Pentru prietenii noştri mai mari, uteciştii, mi-a răspuns el cu importanţă şi a „zburat" apoi în ritmul muzicii săltăreţe...

Voiam să mai rămîn, să mai discut cu micii pionieri, dar Primăvara mi-a şoptit că are treburi foarte importante de făcut, dar că, mai întîi, vrea să-mi arate ceva tot atît de frumos. Am zburat ca gîndul şi nici nu ştiu cînd m-am trezit cu o droaie de „libelule" deasupra capului. Inscriau în aer cu aripioarele lor transparente linii ciudate, lăsau în urmă un zumzet uşor şi se poticneau apoi gata să cadă.

Dar erau prinse repede de cei care le „însufleţiseră" aripile (şi am aflat că printre ei se numărau pionierii Mureşan Marian, Medru Iosif, Lörentzi Francisk, Tompa Valeriu). Micromodelele, pentru că de fapt despre ele este vorba, erau verificate, pregătite pentru concursul regional de aeromodele, concurs pe care copiii de la Casa pionierilor îl vor închina Congresului U.T.C. Şi aveam impresia, văzîndu-le, că în zborul lor, pionierii clujeni înfloriseră gînduri...

— Ei, ţi-au plăcut „libelulele"? m-a întrebat Primăvara. Şi la răspunsul meu afirmativ s-a bucurat ca un copil.

— Haide acum la Şcoala generală nr. 12 din Someşeni. E la cîţiva km de-aici !

Ajunse, am deschis uşa de la Camera pionierilor şi-am văzut acolo mulţi copii, într-o linişte desăvîrşită, aplecaţi peste ziare, reviste şi albume. Unii decupau cîntece şi poezii, alţii lipeau fotografii într-un album

— Ştii ce fac? mi-a şoptit Primăvara, atrăgîndu-mi, intr-un fel, atenţia să nu-i deranjez — pregătesc un montaj literar şi un album intitulate „Fraţii noştri, uteciştii". Fetiţa mlădie, de colo, e Căprariu Daniela şi recită minunat ! Ea alege poeziile din „Scînteia pionierului", „Cravata roşie". Cealaltă, Balint Maria, şi verişoara ei, Rodica, decupează cîntecele...

Am închis uşa cu precauţie şi, cînd să ies în curtea şcolii, ia Primăvara de unde nu-i! O simţeam însă în aer, în pomii înmuguriţi, în cîntecul vesel al copiilor.

Marta CUIBUŞ

EXTRAORDINARUL „EGO-2"

(Urmare din pag. 2-a)

O existenţă plină de incertitudini ca a mea are mai multă nevoie de un ghid imparţial, decît dumneata, a cărui conduită de viaţă e mai limpede ca lumina zilei ! Nu găseşti că e ciudat să primeşti complimente din partea cuiva care-ţi ţine pistolul la ceafă ? Ha-ha-ha !

— Pot să stau pe canapea ? Mă simt foarte slăbit...

— De acord, dar cu condiţia să fii cît mai prevăzător ! Un ins în situaţia mea nu glumeşte...

— „EGO-2" e un aparat complex, inedit, nu veţi şti cum să-l folosiţi ! spuse, nu fără orgoliu, Preda, aşezîndu-se pe canapeaua vişinie, comodă, de lîngă un agregat acoperit cu o husă întunecată.

— Ah, grija asta mă înduioşează. Te voi scăpa de ea. Adu-ţi aminte, cu opt luni în urmă, instalaţia de lumină a suferit un scurt circuit. A trebuit să vină un instalator.

— Exact.

— Ce să-i faci, specialiştii în electronică nu au timp să se ocupe de un scurt circuit banal... Ei, bine, instalatorul sau mai precis cel care s-a dat drept instalator, am fost eu.

— Dumneata ? In ce scop ?

Acum putea să vadă chipul intrusului. Era un om de vreo 35 de ani, oacheş, slab, cu priviri febrile. Da, era mecanicul, numai că atunci avusese mustaţă.

— Iţi spun numaidecît. Dar, mai întîi, trebuie să recunoşti că am lucrat cum se cuvine ! Lumina nu s-a mai defectat...

— Mă rog, bombăni Preda.

— Ceea ce n-ai ştiut, şi ai să afli acum, este că, executînd reparaţia, am instalat, în abajurul lămpii de deasupra mesei dumitale de lucru, o minusculă cameră de televiziune !

— Aşadar, ai urmărit tot ce am lucrat ! exclamă cu ură inginerul.

— Da. Stînd comod, acasă, în fotoliu. Mă rog, statul în fotoliu e o figură de stil. De fapt, mă aflam la propria mea masă de lucru, cu creionul în mînă, luînd notiţe ca un student sîrguincios ! Ritmul dumitale de muncă m-a ţinut uneori cîte douăsprezece ore pe zi în faţa ecranului ! In schimb, cunosc aparatul şi-l pot întrebuinţa la fel de bine ca inventatorul său.

— Triumf de bandit... scăpă Preda printre dinţi.

— Nu, ci de om însetat de cunoaştere ! îl corectă, grav, oacheşul.

Cu o mişcare fulgerătoare, Preda smulse husa agregatului şi încleştîndu-şi mîna pe o manetă strigă :

— Radiaţii !

— Dumnezeule...

Oacheşul nu schiţă nici o mişcare. Chipul însă îi era groaznic de răvăşit. Aurelian Preda rîse îngheţat :

— Din tot ce mi-ai spus pînă acuma, mi-am dat seama că nu eşti un ignorant. Aşadar, vei înţelege că micul nostru reactor poate iradia mortal în mai puţin de o miime de secundă tot ce respiră, pe arie de cincizeci de metri jur-împrejur ?

— Vei avea aceeaşi soartă ! replică îndîrjit oacheşul.

— Dar dumitale, dumitale îţi este mai frică decît îmi este mie, sînt convins. Dă-mi pistolul !

— La ce-ţi foloseşte ? Arma dumitale e mult mai periculoasă, spuse dezumflat oacheşul.

— Iată primul lucru asupra căruia sînt şi eu de acord, rîse batjocoritor Preda. Se pare că ai luat laboratorul nostru ştiinţific drept nevinovata cameră a unui copil, în care dai buzna pentru a şterpeli puşculiţa cu micile lui economii ! Acum, să inversăm rolurile. Fă-mi plăcerea şi aşează-te dumneata pe canapea — nu-i aşa că e comodă ? — şi explică-mi în ce scop ai vrut să devii proprietarul ilegal al micuţului „EGO-2".

— Bine, oftă oacheşul. Sînt în puterea dumitale. Am să-ţi spun... Dar nu te rezema prea tare de maneta aceea !

— Fii fără grijă. Ascult.

(Va urma)

Un „băieţel"...

La redacţie am primit această compunere aparţinînd unui pionier. Intrucît credem că între personajul descris şi unii dintre copii ar exista unele asemănări, o publicăm :

Ionel este un băieţel de vreo paisprezece „anişori" care, deşi este numai în clasa a V-a, este — aşa cum spune mămica lui — grozav de deştept. Dacă se mai întîmplă să repete anul odorul ei îşi consolidează cunoştinţele în felul acesta.

Ionel are pasiune pentru fotbal şi pentru filmele în care oamenii discută „prieteneşte", cu pistoalele pe masă.

Ca să-i arate înţelegerea şi dragostea ei, mămica i-a cumpărat un costum de cow-boy şi un pistol-mitralieră. Cînd este supărat, Ionel împuşcă pe mămica, pe tăticu şi pe oricine îi iese în cale, trecînd peste „cadavrele" lor într-un atac ce nu se opreşte decît în vreun zid.

E ora zece dimineaţa şi Ionel de-abia se trezeşte. A fost aseară cu părinţii la restaurant, drept recompensă pentru eforturile depuse la şcoală. Mama intră încet pe uşă şi, văzînd că s-a trezit, îl sărută dulce şi îi făgăduieşte, dacă se îmbracă repede, un pachet de ciocolată. Ionel se îmbracă plictisit, iar la rugăminţile fierbinţi ale mamei sale se şi spală ; apoi trece la înviorare... cu mingea de fotbal. Iese în coridor, unde îşi face antrenamentul, nimerind din cînd în cînd şi în geamuri (nu din dorinţa de a le sparge ci, aşa, numai ca să marcheze un gol). În zborul său, mingea loveşte cana cu apă din mîna bunicii, cana se sparge, iar apa se varsă pe rochia bunicii. Atrasă de zgomot, mămica iese speriată, dar nu îl ceartă.

— S-a jucat băiatul! îl scuză.

Înainte de a-şi face lecţiile, Ionel se gîndeşte că n-ar strica şi o plimbare mică cu bicicleta. După ce înconjoară de cîteva ori străzile învecinate îi iese în faţă pisica vecinului, pe care voia de mai mult timp s-o pedepsească. Ca s-o poată ajunge, Ionel măreşte viteza şi coteşte brusc în direcţia pisicii, dar nu mai poate frîna şi smuls de pe bicicletă, se trezeşte aruncat într-un copac de pe marginea străzii. Ionel nu mai ştie nimic. Cînd îşi revine este în pat, vegheat de mămica lui, care, cu o voce blîndă, îi spune :

— Odihneşte-te, bine că a fost numai atît !

MILCOVEANU ANTON
cl. a V-a A,
Liceul nr. 32,
Bucureşti

povestire de Marin CĂLIN

Într-o seară Opriș a adus o veste destul de neplăcută. Mașina de multiplicat trebuia să fie dusă imediat în altă parte.

Matei care-l aștepta cu manuscrisul nu știa ce să creadă.

Mai întîi s-a uitat neîncrezător Nu cumva Opriș făcea o glumă să-l încerce dacă e curajos sau nu? Dar după seriozitatea cu care Opriș i-a vorbit și după neliniștea, ca o alarmă, ce-i licărea în priviri, și-a dat seama că nu era de glumit. Îi spusese asta pe nerăsuflate, plimbîndu-se dintr-un colț în altul al camerei.

— Poate că... Ștefan ar trebui să plece undeva! întrebă el gîndindu-se că probabil fratele său, abia trecut de 14 ani, nu prezenta suficientă încredere pentru acțiuni mai importante.

— Nu vorbi copilărește. Ștefan trebuie să ne ajute.

— Manuscrisul îl ai? Am putea să-l multiplicăm repede și...

— Iată-l! Și Opriș îi dădu manuscrisul.

Între timp, sosise și Ștefan.

Matei a citit manuscrisul, apoi de la el l-a luat Ștefan.

— Nu cred că e bună propunerea ta, Matei, reluă după puțin timp Opriș. Mașina trebuie dusă **imediat** în altă parte. N-avem voie să riscăm. Și acum, înțelege că trebuie să ne grăbim!

După cîteva minute, timp în care au pus la cale modul cum urma să transporte mașina, au plecat toți trei.

Seara, tîrziu, Matei s-a înapoiat acasă nemulțumit, cu convingerea că Opriș și legătura sa exagerau. Ar fi putut foarte bine întîi să multiplice manuscrisul și apoi să schimbe locul mașinii. „Sau, poate or fi observat ceva suspect și n-au vrut să mă alarmeze și pe mine?" a intrat el deodată la bănuieli. „Sau, poate o fi trăncănit cumva Ștefan!". Acest gînd i s-a răsucit neplăcut în creier și Matei l-a alungat repede. „Nu! Asta nu se poate!".

Ștefan poate fi învinovățit de prea multă îndrăzneală, dacă asta poate fi o vină, dar în nici un caz de trăncăneală. Ceva a fost totuși. Sau urmează să fie. Altfel nu duceam de aici mașina de multiplicat, mai cu seamă acum că avem manuscrisul. Poate că tovarășii au observat că sînt filat. Și o teamă ușoară, nervoasă a început să-l cuprindă pe Matei. Acum, cînd se gîndea mai bine, i se părea că niciodată nu l-a văzut pe Opriș atît de alarmat și că, puțin mai înainte, a gîndit rău despre el.

Opriș nu era un fricos. Dimpotrivă. Însă avea o prudență foarte sănătoasă. Deci, într-adevăr, se petrece ceva, își zicea Matei. Se plimba agitat prin cameră, fără să-și dea seama că e destul de tîrziu. Deodată s-a oprit din mers și a tras cu urechea afară. Se auzeau parcă pași trecînd ușor pe sub fereastră. Răsuflarea îi era întretăiată. Nu. Nu e nimic. E liniște și e tîrziu. Matei a suflat în lampă și s-a culcat. Dar somnul nu-i venea. I se părea că aude pași ce se-opresc pe stradă prin dreptul porții lui și că cineva pîndește din umbră. Pîndește fereastra lui. A adormit foarte tîrziu. A ațipit numai și a și sărit din pat. Pe stradă se auzeau într-adevăr pași...

Dintr-o dată, cu o luciditate crudă, și-a amintit că manuscrisul adus de Opriș rămăsese la Ștefan.

Ștefan obișnuia să păstreze unele biletele în cartea pe care o citea. Înfrigurat s-a repezit la carte și a început să-i răvășească foile. Nimic. Pașii pe stradă se auzeau cînd mai îndepărtat, cînd aproape. A rămas un moment în așteptare și apoi a răsuflat ușurat. Și-a dat seama că era ora la care muncitorii de la transporturi începeau să se ducă la serviciu.

Și totuși, unde e manuscrisul?

Liniștit oarecum a început să caute metodic prin casă pe unde bănuia un ascunziș, socotit de Ștefan cu fantezia lui ca foarte sigur, și apoi în carte, filă cu filă.

*

În acest timp Ștefan se afla la serviciul său. Era ucenic într-o tipografie rudimentară. O mașină de tipărit cu o roată ce se învîrtea manual. Îndatoririle lui erau destul de grele, mai ales că în această așa-zis tipografie, toată munca era făcută numai de ucenici. Patronul nu voia să angajeze lucrători. Îl costa mai mult. Prefera ucenicii care noaptea tipăreau și dormeau pe apucate, iar ziua erau obligați să vîndă broșuri cu romanțe și cîntece desuete. Pentru că era foarte harnic și pricepuse ușor rosturile tipăritului, patronul hotărîse ca Ștefan să fie „lucrătorul de bază", iar ceilalți să-l ajute la tipărit, adică să învîrtească roata.

Realitatea era că Ștefan trudea singur aproape toată noaptea; ceilalți obosiți de alergătură cu broșurile pe străzi și întotdeauna foarte slab hrăniți, cădeau seara frînți de oboseală. Asta uneori îl supăra pe Ștefan, dar în noaptea aceasta abia aștepta să se culce confrații lui. Îl ardea în buzunar un manuscris care rămăsese la el din neatenția lui Matei. El ceruse de mai multe ori fratelui său și lui Opriș să i se dea ceva mai serios de muncă să-și „dovedească" zicea el și capacitatea și curajul. Cei doi îi promiteau mereu cîte ceva, dar totdeauna rămînea ori cu promisiuni, ori era luat la împrăștiat manifeste. Acum s-a ivit prilejul. Mașina de multiplicat era scoasă din funcție. Acolo, unde era dusă provizoriu, nu se putea lucra. Iar manuscrisul trebuia multiplicat. Și s-a apucat el de treaba asta.

Dimineața, știa unde să-l găsească pe Opriș, s-a dus fericit să le înmîneze. Opriș le-a luat, dar în loc să-l felicite i-a spus pe un ton pe care el, Ștefan nu i-l auzise niciodată, că de asemenea împrejurări atîrnă viața mai multor tovarăși buni. El, Ștefan, să se gîndească bine dacă într-adevăr vrea să îi ajute pe călăi chiar fără voia lui.

— Matei știe? a mai întrebat el.

— Nu.

— Mergi repede acasă și spune-i și lui. Nu cred să te felicite... Și... ascultă, patronul ăla al tău numai meserie nu te învață. Nici contract de ucenicie nu ți-a făcut. Lasă-l cu ale lui. Du-te acasă și spune-i lui Matei că... ar fi bine să stai vreo săptămînă în concediu. E nevoie să te odihnești acasă la țară și să nu mai faci „vitejii". Apoi pe un ton foarte serios — Ștefane, e prima sarcină pe care ți-o dau!

Desene: Stela CREȚU

Uluit, Ștefan s-a dus acasă. Acolo totul era în ordine afară de Matei. Unde-o fi? Era prea de dimineață să fie plecat la serviciu.

*

Într-adevăr, era prea de dimineață pentru serviciu, dar Matei plecase de-acasă. Dacă n-a găsit manuscrisul s-a dus repede la tipografie la Ștefan.

Aici a ajuns prea tîrziu. Ștefan plecase.

Să se înapoieze acasă la ora aceea nu mai avea timp. Așa că s-a dus direct la serviciu. Avea o convingere intimă că Ștefan a ascuns bine manuscrisul. A încercat să lucreze în liniște și a reușit. Dar cînd a ajuns acasă s-a neliniștit din nou. A aflat că Ștefan a plecat pe neașteptate la țară. Cu Opriș nu se putea întîlni pînă ce acesta nu-l va căuta.

Timp de trei zile și trei nopți s-a frămîntat Matei în așteptare și nesiguranță. A patra noapte, spre ziuă, în fața porții lui s-a oprit o mașină și trei inși încinși și înarmați au intrat în casă.

— Vino cu noi!

Matei a înțeles. N-a zis nimic, s-a îmbrăcat și toată grija lui era să nu se observe că totuși tremură.

Poate era numai emoția începutului.

Doi agenți l-au însoțit. Unul a rămas acasă să scotocească.

— Îți păzim casa, au rînjit ei. Poate-ți vin musafiri. Îi vom primi politicos.

A fost dus la Siguranța generală a Statului.

Trei zile și trei nopți a fost reținut. Nu s-a găsit nimic compromițător la el acasă și n-au avut probe suficiente să-l rețină.

— Am vrut să te trezim puțin și să te ajutăm să nu apuci pe cine știe ce drum — i-au spus cînd i-au dat drumul.

— Cred că vei ține minte toată viața.

— Da. N-am să vă uit toată viața.

Matei a plecat clătinîndu-se ușor. A fost foarte rezistent. Avea crestături pe spate și arsuri sub braț.

Cînd a ajuns în cartierul său a tresărit. Pe un stîlp de telegraf era lipită o bucățică de hîrtie. Un mic fluturaș cu îndemn la luptă.

Matei a citit textul și l-a recunoscut.

— Ștefan! Ștefan l-a tipărit. Asta era deci explicația plecării lui la țară. O măsură luată din timp probabil, de Opriș. Apoi amintindu-și de cele pătimite la Siguranță:

„Va trebui să-l fac și pe Ștefan să înțeleagă că uneori curajul nedublat de măsurile de prevedere poate dăuna mult.

Lupta noastră cere pe lîngă curaj, disciplină, multă disciplină...

Opriș ne va spune ce avem de făcut. El e utecist mai vechi, cu mai multă experiență".

Undeva, peste crestele de carton gudronat ale periferiei, începuse să se înroșească orizontul. Răsărea soarele.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361